

at sætte en saadan Bestemmelse paa, men jeg tror ikke, at Domstolene alligevel ville kunne misforstaa den. Jeg skal tilføje, at jeg har faaet Henvendelser fra Folk, der have med Fattiglager at gøre, og som have misopfattet det saaledes, at denne Bestemmelse skulde staa i Forbindelse netop med denne Overtagning fra den ene Kommune til den anden, eller med Refusionspligten, saaledes at disse Ydelser ikke skulde betragtes som Fattighjælp, naar de modtages af den fattige i en Kommune, hvor han ikke er forsørgelsesberettiget, hvorimod de, naar han fik dem i en anden Kommune, skulde betragtes som Fattighjælp. Det er den Slags Misforstaaelser, som komme, naar man giver saadanne Bestemmelser en saa urigtig Blads som her; men jeg vil ikke føle mig foranlediget til at stille Endringsforslag, hvis den højtærede Minister vil betræffe, at det virkelig er Meningen med den paagældende Bestemmelse i § 44 at give de fattige i Almindelighed den Ret, at saadanne Ydelser ikke skulde have de almindelige Virkninger som Fattighjælp. Kommer der Endringer til Forslaget, og skulde vi overhovedet komme ind derpaa, vil jeg rigtignok anbefale, navnlig den ærede Minister, om han ikke kunde finde et mere passende Sted til denne Bestemmelse end det, hvorpaa den nu staaar. — Den sidste ærede Taler gjorde sig skyldig, forekommer det mig, i en lille Misforstaaelse, idet han bestandig syntes at glemme, at det, der her er Tale om, er en Understøttelse, der af de kommunale Autoriteter gives fattige, hvilket altsaa forudsætter Trang, og at det er trængende Personer. Det samme vil naturligtvis ogsaa være Tilfældet med Hensyn til Ydelse af Medicin og Sygehuspleje, saa der kan slet ikke være Tale om, at hvis man vil udvide Bestemmelsen til saadanne Ting som Medicin og Sygehuspleje, hvad jeg meget skulde anbefale, at man derved, som den ærede sidste Taler sagde, kommer ind paa Subjektiviteter og Relativiteter, som at den ene forlanger mere Medicin end den anden. Det vil jo være noget, som Kommunelægen maa anordne. En Urmelighed vil det jo altid være, at selve Lægehonoraret skal ikke betragtes som Fattighjælp, men den Medicin, som han har ordineret, skal betragtes som Fattighjælp. Jeg tror vistnok, man kunde udvide det. Det glæder mig, at den ærede sidste Taler til Trods for sin noget lange Indledning kom til det Resultat, at det her foreslaaede er en human og rigtig Bestemmelse. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at denne Sty for at faa Understøttelse af det offentlige, dette, at man vil ernære sig selv ogsaa paa sine gamle Dage uden at

behøve at tage imod offentlige Midler er en smul, mandig og borgerlig Følelse, men Mangelen af denne Følelse er ikke i den Grad forkastelig, som jeg synes, den ærede sidste Taler talte om. Vi se jo hundrede og hundrede Eksempler paa Folk, som søge Understøttelse af det offentlige paa Finansloven. Vi have jo Embedsmænd i Hundredevis, haade civile og gejstlige, hvem det ikke i mindste Maade generer at tage imod Understøttelse af det offentlige paa deres gamle Dage, og naar de komme i Trang, saa de Betragtninger, forekommer det mig hørte ikke ganske hjemme her. Vi maa huske paa, at det er de fattige, de trængende, som Kommunalbestyrelsen giver fri Løge og fri Jordemoder. Jeg ønsker, at det skulde blive udvidet til ogsaa at gælde om Medicin og Sygepleje.

Jeg skal nu kun omtale en eneste Paragraf i Loven, men det er rigtignok en Paragraf, som jeg anser for at være af stor Betydning, fordi det er derpaa, man skal prøve, om den Reform, man kommer ind paa, virkelig er human eller ikke. Jeg nægter ikke, at der rundt omkring i Loven er adskillige humane Bestemmelser, og at man paa adskillige Punkter kommer ind paa Forbedringer i Sammenligning med den nuværende Tilstand. Men jeg siger, at saa længe man beholder en Paragraf affattet saaledes som den nuværende § 41, 1ste Stykke, maa vi virkelig ikke bilde os ind, at vi have vedtaget en human Fattigløve. Jeg tillader mig at sige, at noget mere inhumant, noget mere i Strid med alle de retlige Principper, som Borgene ellers leve under i Samfundet, skal man virkelig lede længe om. Jeg taler ikke om 2det Stykke, om Dvangsarbejdsanstalterne, som det ærede 3dje Medlem for 3dje Kreds (Rnmp) dvælede meget ved, og hvor han savnede Rotting og Stof. Jeg tror, at min ærede Sidemand til højre (Rnudsén) har Ret i, at man behøver ikke den Slags Straffe, men jeg har ikke saa meget imod, at man, naar der kommer et ustyrligt Indblik, saaledes som det ærede 3dje Medlem for 3dje Kreds talte om, saa ofte maaste kunde føle sig fristet til at gribe til Rotting og Stof. I det hele taget for at haandhæve Disciplinen paa en Dvangsarbejdsanstalt kan man ligesom under militære Forhold eller i Lugthuse ganske vist gribe til ekstraordinære Midler. Det er ikke for mig af den Betydning. Ja, jeg vil gaa videre, jeg vil sige, at naar der er Tale om paa en almindelig Arbejdsanstalt eller paa en almindelig Fattiggård at opretholde Orden og Disciplin, kan jeg ogsaa godt tænke mig, at man maa gribe til Midler og Straffe, som